

[Kai Dige Bach]

under alle omstændigheder er fordragelig. Vi er da nået så langt alle sammen, så vi er klar over, hvad det er, nationen lever af, nemlig erhvervslivet.

Jeg vil først komme ind på fradragene, som industriministeren også nævnte. Hvis der er fradragsberettigede omkostninger her i landet på 81 mia. kr., kan man altså under ingen omstændigheder få udført mere arbejde, end der er folk til; det må vi være enige om. Men når vi er færdige og har spist arbejdsløsheden op, holder det vel også op, og så gør det vel ikke noget mere.

Det næste er så, at man jo også kunne prøve det. Man er villig til at prøve, og jeg har heller ikke noget imod det på nogle områder; men der er altså stor forskel på, om man har arbejdsgiverafgifter eller -omkostninger eller ikke, om man har moms eller ikke, om man selv kan vælge personen eller den pågældende skal vælges gennem et firma.

Der sker jo også det, at de, som nu kommer ind i dette system, får en skat, som skal betales. Der sker jo reelt det, at man overfører sin indtægt til nogle andre, som så må betale skat af de penge. Vi har fat i tre store pengebunker her: Den, der hedder sort arbejde, den, der hedder arbejdsløshedsunderstøttelse, og den, der hedder de tilskud, som de pågældende nu ikke længere kan få, når de får en højere løn. Jeg synes, der er så mange umålelige afgifter i det, så det ville være ganske usandsynligt, at en fradragsmodel ikke ville være både meget mere effektiv og give et bedre resultat.

Med hensyn til spørgsmålet om iværksætterne må vi så tage ...

Anden næstformand (Grove):

Tiden er gået.

Samordningsministeren (Mimi Jakobsen):

Må jeg starte med at sige stort set alle ordførere en varm tak for en spændende og god debat, som blev den blanding, som jeg havde håbet på forud for i dag: Blandingen af en diskussion om og en vurdering af de store linjer, den internationale situation, vi befinder i, og som vi aner videre frem; hele diskussionen om, hvad vi skal leve af, og hvor vores plads er, og som jeg skal vende tilbage til. På den ene side den diskussion og disse analyser, og på den anden side – naturligt nok – også konkrete ele-

menter i den erhvervs- og skattepolitik, hvor alt dette her jo også hører hjemme. Jeg synes, det er lykkedes at finde en meget fin balance i det, og jeg vil gerne sige mange tak for de mange bidrag, som jeg i øvrigt vil gå hjem og læse en gang til med interesse, når de foreligger på tryk.

Jeg tror ikke, der er nogen uenighed mellem partierne – så opfatter jeg den i hvert fald som meget lille – om, hvordan vi opfatter denne situation. Jeg har heller ikke hørt nogen sige, at Danmark skulle forsøge sig i konkurrencen med lavtlønslandene, at man forestillede sig, at dansk arbejdskraft skulle arbejde for de samme lønninger, som man har andre steder, for det kan vi ikke. Men det betyder jo ikke, at løntilbageholdenhed ikke fortsat er en absolut nødvendighed.

Når vi snakker om lønniveauerne, synes jeg også, at erhvervsredegørelsen har fået sat meget fornuftigt på plads, hvor Danmarks placering egentlig er. Vi er mange, der har gået med en opfattelse af, at Danmark bestemt lå absolut i top, når det drejede sig om lønninger. Nej, det gør vi faktisk ikke. Vi ligger nogenlunde fornuftigt placeret, og det kan vi blive ved med, hvis vi stadig passer på, at lønstignings-takterne ligger under niveauet i de lande, som vi nu skal konkurrere mest med.

Derudover har jeg også i dag hørt en bred erkendelse af, at vi formentlig kommer til at se tusinder af arbejdspladser forsvinde fra Danmark, og at de ikke kommer tilbage igen. Det kræver af os alle sammen, at vi nøje og så hurtigt som overhovedet muligt analyserer, hvilke arbejdspladser det er. Hvor er det, de går tabt, og hvilke typer drejer det sig om? Hovedlinjerne er allerede klare, for det er inden for produktionen af de mere, skal vi sige banale ting, det, som alle kan lave, det nemme. Jo før vi erkender det, og jo før vi holder op med at stritte imod – uanset hvor hårdt det kan føles – desto tidligere kan vi geare os op til at sætte ind dér, hvor vi har vores plads, og hvor vi kan noget. Og det er jo, som også flere har været inde på i dag, helt klart kvalitet; det kan være højteknologi, men det er i hvert fald de mere raffinerede, videnstunge, specialiserede produkter og tjenesteydelser. Det er kvaliteten, vi skal leve af, for det er den, der kan berettige de lønninger, som vi synes man skal have for at leve i det danske samfund.